

Gia Sư Bằng Giá

Chương 1 : Chương 1: Rời Khỏi Nhà

Tôi không biết nói 2 tiếng “bố mẹ” từ rất lâu rồi. Tôi sống với dì. Dì cũng như là mẹ của tôi, nuôi lớn tôi. Mãi sau này tôi mới biết Bố mẹ mình mất trong 1 vụ tai nạn, lần đó cũng cướp đi người chồng dì yêu quý nhất. Dì có 1 người con cũng bằng tuổi tôi tên là Tường Vi. 2 chị em chúng tôi thân thiết từ nhỏ. Cũng vì thế mà dì hok đi thêm bước nữa mà cứ ở vậy nuôi 2 chị em tôi lớn khôn. Dì tôi làm tư nhân, còn kinh doanh về cái j thì tôi hok biết vì dì hok bao h kể cả, cứ mỗi lần tôi hỏi thì dì lại đánh trống lảng nên đó cũng đc coi là 1 bí mật mà sau này tôi mới biết. Tôi sống hạnh phúc trong ngôi nhà trong gđ nhỏ của mình thật hạnh phúc và tràn ngập nụ cười. Tuy vậy tôi vẫn buồn, trần cảm, cũng từ đấy tôi rất lạnh lùng, dù cho khuôn mặt tôi có baby đến đâu thì vẻ lạnh lùng của tôi cũng che giấu đi tất cả. Chẳng ai có thể biết tôi đang nghĩ j trừ TV.

1 ngày dì kêu 2 tụi lại và bảo:

- LA, TV, 2 con đã lớn, lớp 10 r` còn j. Ta muốn 2 con lên thành phố mà học, ở đó 2 con sẽ đc PT hết khả năng của mình, còn ở đây trên mảnh đất nông thôn hạn hẹp này 2 con sẽ bị kìm **.

Dứt lời 2 chúng tôi không hện nhưng cũng đồng thanh:

- Hả? Cái j? Không thể nào.

- Ta đã quyết định r`, 1 tuần nữa 2 con sẽ đi. Dù 2 con có chống đối cỡ nào thì ta cũng quyết định r` k thay đổi đc đâu

Khi chúng tôi còn ngạc nhiên hết cỡ mắt chữ a miệng chữ o thì dì lại

tiếp lời:

- Hàng tháng dì sẽ gửi tiền đều, nhưng dì chỉ gửi $\frac{3}{4}$ chi phí thôi, còn phần còn lại 2 đứa tự lo liệu nhé.

Vẫn là câu đó:

- Hả? Cái j? Không thể nào.

- Có nghĩa là tụi con phải đi làm thêm á.- TV rụt rè lên tiếng.

- Ừ- Dì đáp rồi đi về p`

Tôi buồn và đi ra sau nhà, nơi mà mỗi lúc buồn tôi hay ngồi đó. Tôi khóc, khóc cứ như chưa bao h đc khóc, 2 hàng nc mắt cứ chảy ròng ròng. “Tại sao vậy? Tại sao lại thế? Không lẽ dì không thương tôi nữa”- Tôi thầm nghĩ.

Tôi sinh ra và lớn lên ở đây đã lâu lắm r`, đã gắn bó lâu lắm r`, làm sao tôi có thể đến nơi khác đc chứ. Suy nghĩ 1 hồi tôi thiếp đi bên tảng đá. Trong lúc tôi ở sau nhà thì TV chạy đến bên dì tủ thủ:

- Mẹ ơi con có chuyện muốn nói.

- Ừ nói đi, mẹ nghe.

- Từ nhỏ đến h, chị Anh rất lạnh lùng, tuy cứng cỏi, mạnh mẽ nhưng không có mẹ liệu chị có thể tiếp tục như thế đc k? con sợ chị ấy sẽ suy sụp vì chưa bao h rời khỏi ngôi nhà này cả.

- Ừ mẹ biết chứ, nhưng nó lớn r` nó cần tự lập, mẹ k muốn nó dựa dẫm vào mẹ mãi như vậy đc.

Nó lủi thủi ra sau nhà, thấy đối tôi đang ngủ, nó liền kê dậy”

- Chị Anh à dậy đi em có chuyện muốn nói

Nghe thấy, tôi liền bật dậy

- Ừ, sao em

- Em biết là chị đang rất buồn nhưng chúng ta phải chiều theo ý mẹ thôi, mà biết đâu ở đó cuộc sống của chúng ta sẽ khác thỳ sao. Mà chúng ta cũng cần phải ẹ em thấy chúng ta giỏi lắm chứ- Nó nháy mắt.

- Ừ, tôi cười xòa. Rồi hai chị em vào nhà

LINK Truyện:

Gia Sư Bông Giá

<http://truyenhh.com/doc-truyen/gia-su-bang-gia-1682934.html>

LINK Chương này:

Chương 1: Rời Khỏi Nhà